

vilde hde Høstarbejde eller arbejde i den travle Tid. Der er Grunden, hvorfor jeg henleder Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal. Jeg skal endnu bemærke, at dersom Lovforslaget vedtages, som det foreligger, vil der opstaa beshynderlige Ting, idet jo den Kjørepligtige, som ikke har Hest og Vogn, vil have Ret til at sige til en Sogneraadsformand: Skaf mig Vogn til at hente Lægen til en af min Husstand, der er syg. Det kan let hende, at en Kjørepligtig, som heller ikke har Hest og Vogn, staar for Tur til at kjøre, og Formanden vil da være nødt til at give Ordre til den, som ikke har Hest og Vogn, til at kjøre for en Anden, som heller ikke har Hest og Vogn. Jeg nævner kun dette som Noget, der kan forekomme, og det giver mig forøget Anledning til at henlede Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal. Jeg henstiller derfor til det ærede Thing, om der ikke, naar denne Forhandling er endt, maatte være Anledning til at henvisse Sagen til et Udvalg, for at det af mig Antyhede i det Mindste kunde blive taget under nærmere Overveelse.

Formanden: Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse vil strax komme for.

Søst: Ogjaa jeg sympathiserer meget med den Tante, som ligger til Grund for Lovforslaget, og jeg anser det for i høi Grad ønskeligt, om der kunde aabnes en Afgang for dem, der bo paa Landet og ikke holde Hest og Vogn, til i Sygdomstilfælde at kunne faae Befordring, men jeg tror, at den Bet., som Forslaget anviser, i mange Tilfælde vil være noget uheldig, om den end i andre Tilfælde vil kunne benyttes. Det maa nemlig erindres, at mange Steder have Sognene her i Landet en bethdelig Udstrækning, i Særdelshed i Sylland er det ingenlunde sjældent; f. Ex. i min Jurisdiktion have vi Sogne med en Udstrækning af over 2 Mil, og da der i Reglen hører to Sogne til en Sogneraads-kreds, vil det Tilfælde let kunne hende, at den, der ønsker Befordring, vil kunne have 3 à 4 Mil til Sogneraadsformanden for at faae Bæked om, hvor han skal henvende sig for at faae Vogn. Det kan saa ligeledes være, at den Kjørepligtige boer i bethdelig Afstand fra Sogneraadsformanden. Det vil saaledes meget lamme den Hensigt, som ligger til Grund for Forslaget, om en Mand i Sygdomstilfælde først skal lade sit Bud gaa flere Mil, inden han kan faae en Vogn. Jeg tror derfor, det vilde være heldigere, om Sogneraadet fik et Baalæg om i hvert Sogn at slutte Afford med en Mand, som i Sygdomstilfælde skulde hente Læge til Folk, der ikke

have Vogn, selvfølgelig mod Betaling. Der ved vilde undgaa bethdelige Umveie. Der er dernæst ogsaa et Par Punkter i første Paragraf, som jeg har et Par Bemærkninger at gjøre til. Der staar i denne Paragraf, at Vedkommende kan forlange Befordring til Afhentning af den af Fattigvæsenet benyttede eller af en anden indenfor en Mil's Afstand fra den Syges Opholdssted boende Læge. Jeg tror nu, at det vilde være heldigere, om i alt Fald den sidste Bestemmelse blev noget forandret, saaledes at den vedkommende Læge i hvert Tilfælde skulde bo i samme Afstand som den af Fattigvæsenet benyttede. Dernæst gjøres i Paragrafen Retten til Befordring afhængig af, at den Syge ikke kan gaa. Dette vil vistnok kunne give Anledning til megen Tvivl; thi hvem skal bestemme, om den Syge kan gaa eller ikke? Hvem tør paatage sig Ansvar for at sige, at den Syge kan gaa? Da der formodentlig i denne Sag bliver nedsat et Udvalg, ville disse Punkter jo kunne komme under Forhandling der. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger af Hensyn dertil.

Mump: Ja, jeg bad om Ordet for at gjøre en Bemærkning angaaende et Punkt, som den ærede sidste Taler i Øvrigt kom ind paa, men jeg skal dog alligevel tillade mig et Par Bemærkninger til Veiledning for det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat. Det er nemlig angaaende den af den ærede sidste Taler sidst berørte Bestemmelse om, at det er en Betingelse for, at Kjørslen skal kunne eeholdes, at den Syge ikke kan befordre sig selv til Jods. Det er vel Noget, der følger af sig selv, at ligesom han ikke kan faae Befordring, naar han selv kan befordre sig med Heste og Vogn, saaledes kan han heller ikke stille Forlangende derom, naar han kan befordre sig selv til Jods. I Øvrigt vil det ikke være af megen praktisk Betydning, at Noget vilde forlange Befordring, naar han kan befordre sig selv til Jods, thi de, der skulle benytte denne Lov, ville i Reglen være mindre heldig stillede i økonomisk Henseende og ville vist ikke uden Nødvendighed forlange Kjørsl, men det kan naturligvis tænkes at forekomme, derfor bør der ogsaa findes en Bestemmelse derom i Loven, men jeg tror rigtignok, at det vil være aldeles nødvendigt at foretage en Forandring i denne Henseende. Der møder nemlig det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler berørte: Hvem skal afgjøre, om den Syge kan befordre sig til Jods? Bliver Bestemmelsen staaende, kan man være temmelig vis paa, at Sogneraadsformanden, eller hvem det ellers maatte blive, som skal træffe Bestemmelse herom, i